

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708763415440/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Vinduet, hvori jeg staar, saa ser jeg, at han aldeles ikke ligner mig. Jeg graver og graver i min Hukommelse, for at finde, *hvem* det er blandt mine Bekendte, han minder mig om. Jeg synes, at jeg ofte har set det Ansigt – endnu iforgaars, igaar ... men nej! Pinefuldt føler jeg, at det er umuligt – jeg kan ikke identificere ham med Nogen. Men Anstrengelsen har givet min Haand Bevægelseskraft tilbage. Jeg river op af min Brystlomme et hvidt Tørklæde – med Bogstavet M og en Krone over – og vinker og vifter som en Rasende: Slip ham! lad ham gaa! Naade! Og som et Ekko af min egen Stemme hører jeg dernede fra: Naade! Naade! – Hurraer, Piben og Trommehvirvler Og jeg synker afmægtig om.

Atter er det Aften, og atter ligger jeg i Himmelsengen under den klare Sky af Kniplinger, i det dæmpede, drømmeriske, røde Skær fra Loftet. Skrækken fra om Formiddagen er svunden, men der er blevet tilbage hos mig en dyb Fornemmelse af Uro og Skamfuldhed. Prinsessen ligger ved min Side med sin Arm ind under min Nakke. Udtrykket i hendes Øjne er den helt hengivne Kvindes. Pupillerne ere store, Blikket har en uimodstaaelig bedugget, mat fosforlysende Glans. Jeg vil tale, fortælle ... men hun lægger sin smalle, hvide, bløde Haand over min Mund og hvisker: Tys, Kæreste! Jeg elsker – aa Gud, hvor jeg elsker Dig! Du er den tapreste, klogeste, smukkeste – den *bedste* Mand, jeg kender! Du er den virkelige, den ægte Prins Henrik! Du er mit Alt, min Ejendom – Du er *min!*

Jeg har glemt Alt. Jeg er kun hos hende og hendes! Saa hører jeg en fjærn Lyd, som af Søen i Opror, Havet, der stiger. Jeg gør hende opmærksom derpaa. Hun svarer mig med et langt, dvælende Kys. Men Larmen vokser; jeg rejser mig halvt overende og ser mig om efter et Vaaben. Jeg har paa sikker Fornemmelse: man efterstræber Dig! Den Rette vil indtage din Plads! – Hun kaster sig til mit Bryst, holder mig fast omslynget ... hendes sunde, varme Aande, som en Duft af Sommerblomster, bølger over mit Ansigt: Hvad frygter Du for? spørger hun. Jeg deler fra nu af enhver Skæbne, enhver Formædelse, Fængsel, Dod – Alt med Dig! – Vi omfavner hinanden, giver hinanden de sidste Kys. Saa drøner hele Bygningen af voldsomme Slag ... angst som en skræmmet Fugl trykker hun sig et Øjeblik ned i Sengen. Jeg springer ud